

LIBRIS

We know
books

10.03.1856 – 31.10.1953

Petre Dulfu

Povestea
lui
FĂȚ-FRUMOS

Andreas
PRINT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DULFU, PETRE

Povestea lui Făt-Frumos / Petre Dulfu - București:

Andreas Print, 2026

ISBN 978-606-765-215-4

821.135.1

DIFUZOR EXCLUSIV:

IVO PRINT

Petru Maior nr. 32, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

Site: www.editura-andreas.ro

© Editura **ANDREAS PRINT**, București, 2026

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a Editurii **Andreas Print**.

Tehnoredactare: Gheorghe DUMITRU

Corectură: Mihaela ANTON

Coperta: Cezar MANDACHE

Bun de tipar: 21.02.2026; Coli tipar: 10; Format: Z₆ (16/54x84 cm)

Tipar: ARTPRINT

Email: office@artprint.ro

CUPRINS

Despre autor / 7

POVESTEA LUI FĂT-FRUMOS / 9

I. La vatra părintească / 9

II. Lupta cu zmeul / 14

III. Balaurul / 22

IV. Strâmbă-Lemne și Sfarmă-Piatră / 29

V. Povestea lui Strâmbă-Lemne și a Brândușei / 32

VI. Povestea lui Sfarmă-Piatră și a Stanei / 37

VII. Ileana Cosânzeana / 42

VIII. Statu-Palmă Barbă-Cot / 47

IX. Mama lui Făt-Frumos / 52

X. Pe tărâmul celălalt / 56

XI. Pajura / 63

XII. Răsplata dumnezeiască / 69

CEI DOI FEȚI-LOGOFEȚI CU PĂRUL DE AUR / 74
ION SĂRACUL ȘI ALTE POVEȘTI / 87

Ion Săracul / 87

Povestea rândunelei / 101

Soarele și luna / 106

D-ALE LUI TÂNDALĂ / 110

I. Tândală și târgoveții / 110

II. Tândală și zmeul / 116

CĂTĂLINA / 125

ZÂNA FLORILOR / 130

A debutat cu versuri, la 1874 în „Familia“, ulterior colaborând și cu „Amicul familiei“, „Cărțile săteanului român“, „Gutinel“, „Ideea pedagogică-literară-socială“, „Revista nouă“, „Luminatorul“, „Românul“ și „Tribuna“.

Principalele sale scrieri au fost: „Prințesa fermecată“ (1886); „Isprăvile lui Păcală“ (1894); „Gruia lui Novac“ (1913); „Povestea lui Făt-Frumos“ (1919); „Păcală argat“ (1924); „Zâna florilor“ (1926); „Povestea României mari“ (1931) dar și traduceri precum: „Ifigenia în Aulida“ (1879); „Ifigenia în Taurida“ (1880), tălmăcite din Euripide și distinse cu Premiul „Adamachi“ de Academia Română (1902).

Analizând „poveștile glumețe“ de pe terenul „basmelor românești“, Lazăr Șeineanu observa la 1895, în „Basmelor românilor“, că „Punctul de plecare este vastul domeniu al aventurilor lui Păcală“ și că „Aventurile lui Păcală sunt numeroase și se înmulțesc mereu, poporul concentrând asupra acestui personaj comic toate pățaniile ridicule și răutăcioase“.

POVEȘTEA LUI FĂT-FRUMOS (1919)

I.

LA VATRA PĂRINTEASCĂ

Spusu-v-am, odată, basmul
Lui Păcală năzdrăvanul
Și cântatu-v-am pe Gruie,
Gruie-al lui Novac, șoimanul.

Să vă-nșir acum povestea
Cu voinicul Făt-Frumos,
Care-n lupte n-avea seamăn
De isteț și inimos!

O fi fost cândva pe lume
Un asemenea viteaz!
Fost! căci altfel despre dânsul
Nu s-ar povesti și azi.

Ci demult a fost, când zmeii
Cuib aveau cam peste tot,
Când p-aici trăia și slutul
Statu-Palmă Barba-Cot.

*

Într-o zi de mai, în codrii
Plin de farmecul verdeții,
A văzut întâia oară
Făt-Frumos lumina vieții.

Cu obraji ca trandafirul
Și cu ochii de cicoare,
Cu luciosu-i păr de aur,
Pruncul... rupt părea din soare!

Maică-sa-l strângea la pieptu-i,
Îl pierdea parcă din ochi:
— Puilul mamei! mult ești mândru!
Ah, nu-ți fie de deochi!

Și creștea pe zi ce merge,
Dragul mamei pui bălan;
El creștea doar într-o lună,
Cât cresc alți prunci într-un an!

Nu-mplinise doi ani încă,
Și era atât de mare
Și de priceput, ca alții
Când mustața le răsare!

Ci, precum e-nvăluită
Bolta, uneori, în ceață,
El de-amar vedea umbrită,
Des, a mamei sale față.

Într-o zi o-ntreabă: — Mamă,
Ce ai oare de suspini
Și ascunzi în palme-adeșea
Ochii tăi de lacrimi plini!

Soț tu nu avuși pe lume!
Singură trăiși mereu!
Sau, dac-ai avut vreodată,
Cine-i, unde-i tatăl meu!

Sărutând obraji-i rumeni,
Mă-sa i-a răspuns din grai:
— Da, am să-ți dezvălui astăzi
Taina care n-o știi.

Tată fostu-ți-a, băiete,
Un cioban tras prin inel;
Eu, nemuritoare zână,
Îndrăgitu-m-am de el.

Și-nsoțindu-mă cu dânsul,
Muritoare m-am făcut.
Rămăsei vădană însă,
Pân-a nu te fi născut.

— Cum! La stână-n deal, odată,
Ne-am trezit c-un urs lăptos.
Taică-tău, îl strânse-n brațe,
L-așternu grămadă jos.

Când, din codru, iacă alții,
Trei, au tăbărât pe noi!
Doborî și dintre-aceștia,
Cât ai bate-n palme, doi.

Dar al treilea, hoțeste,
Pe la spate-l înhăță ;
Și-adâncindu-și gheara-n pieptu-i,
La pământ mi-l răsturnă.

În deșeu apoi îl duse!
Când în fire mi-am venit,
Răscolii toți codrii... geaba,
Urma nu i-am mai găsit!

Și de-atunci, prin aste locuri,
Singură trăiesc... Alt bine,
Altă mângâiere nu am,
Dragul meu, decât pe tine!

Auzind acestea fiul,
Un suspin din piept a scos ;
Iar din ochi-i stropi de lacrimi
Lunecau pe-obraji în jos.
Din acea zi, lângă mă-sa,
Nu-și găsea astâmpărare.
Colinda văi, munți, cu tolba
Și cu arcul în spinare.

Se lua cu urși la trântă
Și la harță cu mistreți.
De-i scăpa din mâini vreo fiară,
Nu scăpa de-a lui săgeți.

Fiarele știau — în luptă
Cât de meșter e băiatul;
Și fugeau de el, cum fuge
De tămâie necuratul.

Nemaiîntâlnind lighioane
Spre-a se război cu ele,
Zilele-i păreau, în codru,
Tot mai triste, tot mai grele!

*

Din păduri viind, odată,
Zise buneii sale mume:
— Știi ce te-aș ruga eu, mamă!
Să mă lași să plec în lume!

Că mi s-a urât cu traiul
În așa pustietate,
Unde printre crengi lumina
Soarelui abia străbate!

Ea-l privi zâmbind, și-n brațe
L-a cuprins cu duioșie:
— Hm! și ce să faci tu-n lume,
Scumpa mamei bucurie!

— Să mă uit, pe unde-oi trece,
La șiragul caselor...
La o horă... la o nuntă,
Poate, chiar să mă și-nzor!

— Puiul mamei! drumul vieții
Greu ce e!... tu nici nu știi...
Spre-a intra-n viitoarea lumii,
Trebuie... bărbat să fii!

Eu te las să pleci în lume,
De-i putea să-ndeplinești
Lucrul care ți l-oi cere.
— Spune, mamă, ce dorești!

Mă-sa un stejar i-arată,
Gros... cam cât e un hârdău:
— Uite la copacu-acesta...
Poți să-l smulgi din locul său!

Poți, în sus cu rădăcina,
Iar cu vârful-n jos să-l pui!
El din ochi măsoară trunchiul,
Crengile copacului:

— Cum de nu! Și strânge-n brațe,
Iute, falnicul stejar,
Cearc-a-l smulge din țărână...
Aș!... cercarea-i e-n zadar!

— Iacă!... vezi, băiete dragă!
Nici că l-ai putut clinti...
Să mai stai un an cu mama!
— Bine! Făt-Frumos grăi.

Căci deși vădană mă-sa,
Dânsul — coșcogea voinic —
Nu i-ar fi ieșit vreodată
Din cuvânt... pentru nimic!

După ce trecuse anul,
Vine iarăși: — Ei, acum
Ce mai zici! Îmi dai, măicuță,
Voie ca s-o iau la drum!

Ea-i răspunde: — Da, băiete,
Dacă vei avea putere
Să aduci la-ndeplinire
Lucrul care ți l-oi cere.

Ș-un stejar din nou i-arată,
Gros... cam cât un poloboc:
— Hai, să văz!... pe-acesta oare
Poți tu să mi-l smulgi din loc!

Sus să-l pui cu rădăcina,
Iar cu creștetul în jos!...
— Cred că da! Și prinse-a trage
Voinicește Făt-Frumos.

Și l-a smuls. Dar când să-l puie
Jos cu vârful, prea-i fu greu!
Îi alunecă din brațe...
— Na!... văzuși, copilul meu!

Înc-un an mai stai acasă!
— Bine, măicuța mea!
Lângă vatra-i însă, bietul,
Ca pe spini acum ședea.

Seara, pân' să-nchiză ochii,
Mamă-sa-i spunea povești
Cu balauri, zmei și zâne,
Și cu feți împărătești.

El vedea aieva parcă
Pe balauri și pe zmei...
Și gândea: „Ah cum m-aș duce,
Să mă lupt și eu cu ei!”

Ziua, sta visând alene
Sub copaci, trântit pe-o rână ;
Și ofta: „De ce nu iese
Și-n poteca mea vreo zână!”

Într-o zi, cum sta la umbra
Unor carpeni tolănit
Și-și plimba prin zare ochii,
Deodat-a tresărit.

Doă pasări s-așezară
Pe un carpen rămuros...
Și grăiră: — Ia te uită
La voinicul Făt-Frumos.

E frumos și el, cum nu știu
Să mai fie om sub soare...
Ci... s-o vezi tu pe Ileana
Cât e de fermecătoare!

— Care, soro! — Cosânzeana,
Zâna... chip dumnezeiesc!
Aș fi stat, când am văzut-o,
Săptămâni, s-o tot privesc.

Dar e tristă!... căci pe-acolo
Au trecut zefiri în zbor ;
Și de Făt-Frumos șoptindu-i,
Inima-i s-a-nceins de dor.

Doar la el îi este gândul!
Hei, de-ar ști el, n-ar ședea
Mult prin locurile-acestea!
Ar pomi la drum spre ea!

— Încotro! — De-ar merge, zile,
Ani întregi, mereu spre-amiazi,
L-ar găsi-n sfârșit palatul,
Într-un codru vechi de brazi.

Astfel glăsuind din ciocuri,
Păsărelele-au zburat ;
El le pricepuse graiul,
Și-a rămas îngândurat.

Ațiți apoi pe iarbă.
Și deodată... ce să vază!
Pe Ileana-n vis o vede,
Cum spre el înaintează.

Cum, oprindu-se din mersu-i,
Îl privește zâmbitoare.
Și de-atuncea, doar Ileana
Îi zâmbea, din orice floare.

Chiar și-n stele, chiar și-n soare,
Doar pe dânsa o vedea...
Vremea pentru el, sărmanul,
Și mai greu acum trecea.

*

În sfârșit, se scurse anul...
Făt-Frumos, abia mai poate!
Ce-auzise, ce visase,
Mamei sale-i spune toate.

Apoi zice: — Până astăzi
M-ai oprit tu!... dar de-acum,
Eu te rog să nu mai umbli,
Mamă, să mă ții din drum!

Că de azi, făr' de Ileana,
Chin amar e viața mea!
Lasă-mă să plec, s-o caut,
Și să mă cunun cu ea!

Mamă-sa oftă din suflet:
— Unde s-o găsești, copile!
Ai să rățacești, cătând-o
În zadar, ani mulți de zile!

Și-apoi... chiar de-i întâlne-o,
Crezi că vei scăpa de chin!
Zânele, pe buze-au miere,
Dar în inimă... venin!

Vai de-acei pe care-n mreje
Izbutit-au să-i atragă!
Prاف, băietе, se alege
De viața lor întregă!

Și de mine... nu ți-e oare
Milă să mă părăsești!
— Mamă! glăsui băiatul,
Astfel pentru ce-mi vorbești!

Nu mi-ai zis: să treacă anul,
Și mă lași! Tu ai uitat!
Nu e suflet rău Ileana,
Înger e, din cer picat!

Milă mi-este și de tine.
Milă să te părăsesc!
Fără dânsa nu pot însă.
Nu pot, mamă, să trăiesc!

— Bine, dragul măicuței.
Nu-ți voi sta-n potecă, du-te,
Dacă-mi faci azi ce ți-oi cere!
— Ce măicuțo! spune-mi iute!

Biata mumă! cum să-l țină
Lângă vatra-i să mai șeadă!
I-arătă, de data asta,
Un stejar gros... cât o cadă!

— Na, să-mi smulgi copacu-acesta,

Și cu vârful-n jos să-l pui,
Iar cu rădăcina colo
Sus în locul vârfului.

Făt-Frumos a prins copacul
Și l-a smuls din rădăcină.
Fără trudă, cum am smulge
Noi un morcov din grădină.

Dup-aceea, ridicându-l,
L-așeză cu vârful-n jos,
Iar cu rădăcina-n locul
Creștetului rămușor...

— Ei, văzut-ai! Ce zici, mamă!
Ea s-a șters la ochi, de plâns:
— Ce să zic! Ești om de-acuma!
Și la piept cu drag l-a strâns.

Nu te pot opri! Dar oare
Am să te mai văz cândva!
Dor când îi va fi de tine,
Ce-o să facă maica ta!

Făt-Frumos îi dete mă-sii
O năframă... și i-a spus:
— De ne mai vedem, eu nu știu...
Știe numai Cel de sus!

Însă, dacă te va-ncinge
Dor de-a-ți mai vedea feciorul,
Du la ochi năframa asta...
Ea o să-ți aline dorul.

Iară de-i zări vreodată,
Maică, pe-al năframei tort,
Picături de sânge, roșii,
Tu atunci să știi că-s mort.

Gata de plecare-n urmă,
„Bună ziua” și-a luat...
Lăcrăma și el când mă-sii
Ochii plânși i-a sărutat.

Și pornind, întoarce capul
Înc-o dată s-o mai vază...
Ea din ochi îl urmărește,
Cum mereu se depărtează.

Îl privește, pân' se pierde
Printre paltinii-nfrunziți...
Ce simțea sărmana-n suflet,
Nu vă spun!... vă-nchipuiți!

II.

LUPTA CU ZMEUL

Și s-a dus! Trecu: văi, dealuri,
Munți cu brazi și cu stejari ;
Șes cu sate prietenoase,
Locuite de plugari.

Câți îl întâlneau în cale:
— Ah! ziceau, făcând pas mic
Și cu ochi mirați privindul,
Ce mai cruce de voinic!

Făt-Frumos pe fiecare
L-întreba: — Mai e mult, bade,
Pân' la zâna Cosânzeana!
Auzit-ai unde șade!

Oamenii dădeau din umeri.
Nimeni, nimeni nu știa
Unde-i locuința zânei!
Și la drum el iar pornea.

Într-o zi, trecând de-a lungul
Unui sat cu case vechi,
Dintr-o casă plânset jalnic
Îi ajunse la urechi.

Iar prin bătătură, lume:
Tineri și unchiași cărunți,
Furnicau — ca la-ngropare —
Toți cu-ntunecate frunți.

Hai și el pe poarta largă,
Printre lume-și face loc:
— Bună vremea, oameni! Cine
Plânge-aici cu-atâta foc!

— Ia, o văduvă cercată
De-o nenorocire mare!
Doi feciori avea și-o fiică;
Azi... pe nimeni nu mai are!

— Cum! — Pe fată, pe Florica —
Mai frumoasă ca lumina —
I-o răpi un zmeu... și-o duse
Colo-n codri, bată-l vina!

Cei doi fii, când auziră,
Merseră să-și scape sora;
Dar, pesemne, capăt zmeul
Le-o fi pus amândurora!

Că-s vreo două zile-acuma,
De când muma-n plâns amar
Tot i-așteaptă să se-ntoarcă.
Și-așteptarea-i e-n zadar!

Iar pe când spunea acestea
Un unchiaș cu barba sură:
Numai iat-o și pe mumă,
De la vatră-n bătătură.

Pletele-și rupea-n neștire,
Și striga: — Drăguții mei,
Fata și flăcăii mamei!
Prăpăditu-s-au tustrei!

Văleu!... ce să fac!... pe mine
Nu pot să mai fiu stăpână!
Încotro, s-apuc!... îmi vine
Să m-arunc în vreo fântână!

Făt-Frumos, de milă, simte
Inima cum i se strânge.
Înspre văduvă pășește:
— Taci, femeie, nu mai plânge!

Plec și eu să lupt cu zmeul...
Și — de-o vrea cerescul Tată —
Ți-oi aduce azi acasă
Și feciorii... și pe fată.

Ea se-nchină: — Of! ajută-ți
Maica sfântă-a lui Isus.
Iar voinicul... ia cu grabă
Drumul spre pădure-n sus.

Merge, prin desiș, de-a lungul
Unei strâmte cărării.
Merge-ntr-una! pân-ajunge
La conacul zmeului.

Dă cu pumnu-n lături poarta,
Suie treptele de piatră.
Și intrând în tinda largă,
Ce să vadă lângă vatră!

O copilă... ochi ca mura
Coaptă-n crânguri depărtate ;
Și obraji... cum e bujorul!
Ea gătea la foc bucate.

— Bine te-am găsit, Florico!
Făt-Frumos din prag îi zice.
Iar de lângă colțul vetrii,
Fata: — Să trăiești, voinice!

Că mi-e numele Florica,
De la cine-i fi aflat!
— De la oameni, când trecut-am
Astăzi pe la voi prin sat...

Spune, cum căzuși în mâna
Zmeului, sârmană fată!
— Of! răspunde dânsa. Bată-l
Dumnezeu din cer să-l bată!

Frații mei plecau să are
Și mi-au zis: — Să vii la noi,
Soro, să ne-aduci mâncare!
— Viu! Dar cum să dau de voi!

— Păi... o brazdă noi vom trage
De la margine de sat
Până sus în deal acolo,
Unde mergem la arat.

— Bun. Și de amiazi, pornit-am...
Dară zmeul astupase
Brazda lor, și-a tras în locu-i
Alta, spre-ale sale case.

Tot pășind pe brazda ceea,
Tot suind, ca pe-o cărare,
Mă trezii deodată-n codri...
Zmeul m-a-nhățat în gheare.

Mă aduse-aci cu sila,
Hoțul! roabă să mă ție!
— Ei, și frații nu veniră
Să te scoată din robie!

— O, ba cum nu! Cel mai mare,
Singur, a venit întâi...
Eu, de teamă, după ușă,
Sub covată-l îndosii.

Dară zmeul, când se-ntoarse
De prin munți la vatra sa,
N-a intrat pe ușă bine,
Stete-n loc, din nări strămba:

— Îmi miroase-a om! Hei! cine-i
Sub covată! — Păi... un frate!
— Da!... e frate-tău!... Sunt vesel!
Ia poftim la prânz, cumnate!

După prânz: — Poftim la luptă!
Mi-l trânti grămadă jos.
Și cu sabia, tăindu-l,
Inima din piept i-a scos.

Peste-o zi la fel pățit-a
Și cel mic... Sărmanii frați,
Amândoi căzură-n luptă!
Lângă poartă-s îngropați.

Colo, vezi tu!... sub un paltin
Iară inimile lor,
Uite!... sunt în blidu-acesta,
Puse bine, pe cuptor!

Și-acum pleacă, măi voinice,
Pân' cu zmeul n-ai da față!
Căci de mi te-o prinde-aice,
Nu scapi nici tu cu viață.

— N-avea grije, surioară!
Până vine, să-mi mai spui
Una alta despre firea
Și năravurile lui!

— Păi, în zori, la vânătoare
El pornește, printre brazi,
Și se-ntoarce să prânzească,
La căminul său, de-amiazi.

Dar și-azvârle-ntâi, din codri,
Buzduganul greu, acasă.
Buzduganul bate-n ușă,
Intră — joacă sus pe masă.

Și săltându-se la urmă,
Se anină ici în cui.
Eu atunci pe masă grabnic
Ciorba trebuie s-o pui.

S-o găsească, la sosire,
Furtunatecul de zmeu,
Nici prea caldă, nici prea rece,
Tocmai după gustul său!

Ci, de spus acestea toate.
Fata, nici nu isprăvește ;
Numai ce s-aude-n ușă
Buzduganul cum izbește!

Intră, fulger, dup-aceea
În odaie, face-n joc
Trei învârtituri pe masă,
Și s-așază-n cui la loc.

— Ei, văzut-ai! Fugi, drumete!
Că-n curând și zmeul vine!
— Ce vorbești! Să fug, Florico!
Aș! ba să te uiți la mine

Făt-Frumos luă-ntr-o mână
Buzduganul țintuit ;
L-azvârli cu-așa putere,
Dincotro a fost venit:

De se duse, pe-deasupra
Zmeului, a tot zburat...
Cale de-vreo poștă-n urmă,
Și-ntr-un munte s-a-mplântat.

Zmeul îndărăt fugit-a.
Plin de nădușeli pe frunte,
Să-și găsească buzduganul...
Și de-abia l-a scos din munte.

Hai, cu grabă, dup-aceea
Spre conacul său pornește ;
Iată-mi-l ajuns la poartă,
Dată-n lături o găsește.

De la poartă chiar, netotul,
Prinde-a-și arăta harțagul:
— Îmi miroase-a om... Hei! cine
A-ndrăznit să-mi calce pragul!

Nu cumva ești tu acela,
Măi voinice Făt-Frumos!
Făt-Frumos ieși din casă,
Paloș lucitor a scos:

— Eu sunt, zmeule! ghicit-ai!
D-unde mă cunoști tu oare!
— D-unde te cunosc! Hei, lasă,
Nu-mi mai face-așa-ntrebare!

Mă-ta, zâna, măi copile,
Ție viață când ți-a dat,
Frigurile șapte zile
Nepriștan l m-au scuturat!

Dar acum îmi pare bine
Că veniși... Pofțim în casă!
Vom prânzi. — Aș! ba mă iartă,
Nu venii să stau la masă!

Ții închisă-aci la vatra-ți
O mândrețe de copilă...
Omorātu-i-ai, dușmane,
Frații, fără nicio milă!

Am venit să lupt cu tine.
Scoate-ți paloșul din teacă!
— Da, voinice frățioare!
Luptă vrei! Sunt gata, iacă!

Ș-unde mi se iau la harță,
Dumnezeule Hristoase!
Scăpărau scântei într-una
A lor paloșe tăioase.

Luptă-ndelungat... Niciunul
Nu se lasă biruit...
Dar deodată, iacă!... Zmeul,
Dă napoi, îngălbenit:

— Vai, cu sabia-ți, voinice,
Mă-mpunseși, sub coaste, bine!
Ia stăi! Am să-ți dau copila!
Fii îndurător cu mine!

Și flăcăilor viață
Le voi dărui pe loc!
Făt-Frumos din ochi aruncă
Spre dușman priviri de foc:

— Le vei da viață!... Haide
Să te văd... în astă clipă!
Zmeul, c-un hârleț, începe
A scurma pământu-n pripă.

Scoate pe flăcăi din groapă,
Inima la loc le-o pune...
Toarnă iute peste dânșii
Apă vie... și... minune!

Frații, deschizându-și ochii,
În picioare se ridică
Unul după altul zdraveni:
— Ce mai somn am tras, Florică!

— Ehei! le răspunde zmeul,
V-ar fi fost pe veci dormitul,
Dacă nu venea p-aceea,
Făt-Frumos nebiruitul!

Voi, scăparăți!... Eu sărmanul
Mor... de spada lui rănit!
Văleu!... de știam, suflare
Nu v-aș mai fi dărui!

Doar atât putu să spuie
Și se prăbuși deodată
Jos în groapa... chiar de dânsul
Celor doi feciori săpată!

Pricepând atunci flăcăii,
Cum și ce fel... cruce-și fac...
Intră toți pe urmă, veseli,
În al zmeului conac.

*

În conac, ce masă-ntinsă!
Ce mai prânz împărătesc!
Făt-Frumos, Florica, frații
Șed la masă și prânzesc.

— Să trăiești ani mulți, voinice! —
Fata-nchină cu paharul —
Și să nu știi, cât trăi-vei,
Ce-i durerea! ce-i amarul!

După prânz, flăcăii-njugă
La un car opt boi... și-ndeasă
Bogații în car, atâtea
Câte văd la zmeu prin casă.

Pleac-apoi, cu voie bună,
Către satul lor la vale ;
Merg într-una, tot coboară,
Până dau de-un râu în cale.

Frații-n râu adapă boii,
Iară Făt-Frumos, mai sus,
Lângă râu, se sprijinește
De-un stejar... și-adoarme dus!

— Măi! își zic atunci flăcăii,
Oare nu cumva greșirăm,
Cu străinul ăsta chipeș
Pe un drum noi când pornirăm!

— De! eu știu! — Prin sat, cu vorba-i,
Lăuda-se-va mereu:
Că doar el a fost viteazul
Care ne scăpă de zmeu.